

Sygn. akt II K 66/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Krystyna Szczechowicz

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Kulesza

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Dariusza Urlińskiego

po rozpoznaniu w dniach 10.12.2019 r. i 14.01.2020 r.

sprawy:

T. H.

syna S. i S. z domu B.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 05 marca 2018 r. do co najmniej 26 października 2018 r. w B., działając w zamiarze popełnienia czynu zabronionego, swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, w ten sposób, iż w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. co do istnienia prawomocnego i opatrzonego klauzulą wykonalności wyroku sądowego, poprzez posłużenie się odpisem rzekomego wyroku E. Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. z siedzibą w L. L. z dnia 20 lutego 2018 r. o sygnaturze akt I A – 07/2018 zasądającego na rzecz T. H. odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej wysokości 130.000.000,00 złotych od Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., usiłował doprowadzić Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa wielkiej wartości w kwocie 130.000.000,00 złotych, co jednak nie nastąpiło, z uwagi na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego – w postaci opisanego „orzeczenia”, nieważnego z powodu nieistnienia zapisu na sąd polubowny

to jest o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. przyjmując, że zachowanie oskarżonego T. H. zrealizowało znamiona zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że wymieniony działał w okresie od dnia 13 marca 2018 roku do dnia 14 marca 2018 roku, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. postępowanie umarza,

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r., poz. 1184) oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę po 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną w postępowaniu sądowym, powiększoną o podatek VAT w stawce 23 %;

III. na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K66/19</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	T. H.	w okresie od 05 marca 2018 r. do co najmniej 26 października 2018 r. w B., działając w zamiarze popełnienia czynu zabronionego, swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, w ten sposób, iż w	

celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. co do istnienia prawomocnego i opatrzonego klauzulą wykonalności wyroku sądowego, poprzez posłużenie się odpisem rzekomego wyroku E. Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. z siedzibą w L. L. z dnia 20 lutego 2018 r. o sygn. akt IA - 07/2018, zasądającego na rzecz T. H. odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej wysokości 130.000.000,00 złotych od Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., usiłował doprowadzić Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.(...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa wielkiej wartości w kwocie 130 000 000,00 złotych, co jednak nie nastąpiło, z uwagi na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego - w postaci opisanego „orzeczenia”, nieważnego z powodu nieistnienia zapisu na sąd polubowny

- tj. przestępstwo z art. 13 § 2 k.lc w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>T. H. dokonywał rozliczeń podatkowych w Urzędzie Skarbowym w B. i uważa, iż decyzje tego urzędu co do wysokości naliczonego do zapłaty podatku są dla niego krzywdzące.</p> <p>Naczelnik Urzędu Skarbowego w B. decyzją z dnia 31.12.2010 r. określił T. H. zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 rok w wysokości 445-396,00złoty, zaś w wyniku złożonego odwołania Dyrektor Izby Skarbowej w O. decyzją z dnia 28.12.2011 r. utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. w zakresie należności głównej. Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 30 grudnia 2014 r. o sygn. I SA/Ol 921/14 uchylono przedmiotową decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w O.. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Dyrektor Izby Skarbowej w O. decyzją z dnia 18.05.2015 r. określił T. H. (...)zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 rok w wysokości 435,805 złotych. Powyższa decyzja nie została zaskarżona przez T. H. (...), wobec</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego T. H.</p> <p>wyrok WSA w Olsztynie</p> <p>Decyzja Dyrektora izby Skarbowej w O.</p> <p>kopia wyroku</p> <p>kopia postanowienia</p> <p>kopia pisma</p> <p>kopia koperty</p> <p>zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa</p> <p>kopia wezwania</p> <p>kopia wyroku</p> <p>kopia postanowienia</p> <p>kopia postanowienia</p> <p>- kopia wyroku</p> <p>kopia postanowienia</p> <p>kopia wniosku</p> <p>pisemna i ustna uzupełniająca opinia biegłych lekarzy psychiatrów</p> <p>pisemna i ustna uzupełniająca opinia biegłej psycholog</p>	<p>k. 541-542</p> <p>k.32- 41</p> <p>k. 43-55</p> <p>k. 4-6</p> <p>k. 7</p> <p>k. 8</p> <p>k. 9</p> <p>k. 1-3</p> <p>k. 64</p> <p>k. 65-67</p> <p>k. 135</p> <p>k. 212-214</p> <p>k. 268- 269</p> <p>k. 279</p> <p>k. 626-627</p> <p>k. 794-798</p> <p>k.817v.-818v.</p> <p>k.799-801</p> <p>k.817-817v.</p>	

czego z dniem 19.06.2015 r. stała się prawomocna.

W dniu 5 marca 2018 r. do Urzędu Skarbowego w B. wpłynęły następujące dokumenty:

-odpis wyroku o sygn. IA-07/2018

Europejskiego Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. działającego przy (...) Klubie (...) w O. z siedzibą w L. L. 6 M. C. L. LU 2 9HW wydanego przez Sąd w składzie: M. P., R. C., A. W., wskazującym dwie daty 12.02.2018 r. i dnia 20 lutego 2018 r., zasądzający na rzecz T. H. odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej wysokości 1.300.000.0000,00

złotych, gdzie płatnikiem jest Skarb Państwa - Naczelnik Urzędu Skarbowego w B.. Jako podstawę orzeczenia wskazano m.in. ogólnie unormowania Parlamentu Europejskiego i Rady (nie wskazując jakie), „Ustawę Konstytucyjną z dnia 23 kwietnia 1935 r.”, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

- postanowienie Europejskiego Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. (...) z siedzibą w W. oraz w L. L. o sygn. akt IA-07/ (...) z dnia 27 lutego 2018 r., w którym obciążono Naczelnika

Urzędu Skarbowego w B. opłatą arbitrażową w wysokości 951.036 złotych;

-pismo Europejskiego Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. działającego przy (...) Klubie (...) w O. z siedzibą w L. L. 6 M. C. L. LU 2 9HW, Wskazujące numery kont bankowych, na które należy zapłacić wskazane kwoty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wyroku.

Jak wskazuje koperta, pisma te zostały przesłane przez rzekomy Europejski Sąd Polubowny Sąd Arbitrażowy w C. z terytorium W.

W dniu 12 marca 2018 r. do Prokuratury Rejonowej w Bartoszycach wpłynęło zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., datowane na dzień 9 marca 2018 r. albowiem nigdy nie sporządzono pisemnego zapisu na sąd polubowny pomiędzy Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w B. a T. H.. Co więcej zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 3 Ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. tylko ten organ jest uprawniony do reprezentacji Skarbu Państwa w tego rodzaju sprawach.

Nadto w wyroku i postanowieniu oraz w pieczętkach na nich się znajdujących wskazywano różne miejscowości i dane w efekcie nie wiadomo, gdzie wydano wyrok i postanowienie. Na wyroku i postanowieniu oraz w piśmie brak dokładnych adresów siedzib sądu w Polsce (poza nazwami miasta: W., O., C.). Sąd posługuje się numerem Regon stowarzyszenia przy którym istnieje: (...) (Stowarzyszenie (...) w O. posiada Regon (...)).

W dniu 14 marca 2018 roku wpłynęło do Urzędu Skarbowego w B. skierowane przez oskarżonego T. H. (...) do Naczelnika Skarbowego Urzędu Skarbowego w B. wezwanie datowane na dzień 13.03.2018 r. do załaty w terminie 3 dni kwoty 130 mln złotych na podane przez niego konto z powołaniem się na wskazany powyżej wyrok Europejskiego Sądu Arbitrażowego. Do wezwania dołączony był wyrok.

Do Urzędu Skarbowego w B. wpływały kolejno następujące dokumenty z rzekomego E. Sądu Arbitrażowego:

- w dniu 26.03.2018 r. postanowienie sygn. akt IA-07/2018 o sprostowaniu omyłki w wyroku

sygn. akt IA-07/2018
E. Sądu Polubownego
Sądu Arbitrażowego w C.
działającego przy (...)
Klubie (...) w O.. Regon
(...), z treści którego
wynika, iż:

„Europejski Sąd
Polubowny Sąd
Arbitrażowy w C. w
następującym składce: 1.
Przewodniczący arbiter ES
A. - M. P.

Po rozpoznania z urzędu w
dniu 21.03.2018 r. w L. na
posiedzeniu wyjazdowym
jawnym sprawy z
powództwa T. H. o
sygn. akt IA - 07f
2018 przeciwko Skarb
Państwa Naczelnik Urzędu
Skarbowego w B.;

Sąd postanawia dokonać
sprostowania oczywistej
omyłki pisarskiej w
wyroku z dnia 12.02.2018
r. i 20.02.2018 r. i wpisuje
właściwą treść punktu 1
tego wyroku:

1. zasądza na rzecz
T. H. odszkodowanie
i zadośćuczynienie w
łącznie wysokości
130.000.000,00 zł. (sto
trzydzieści milionów
złotych), gdzie płatnikiem
jest Skarb Państwa
- Naczelnik Urzędu
Skarbowego w B..

2. Pozostałe punkty bez
zmian”.

- w dniu 25.06.2018 r.

„postanowienie
Europejskiego Sądu
Polubownego Sądu

Arbitrażowego w
C.działającego przy (...) Klubie (...), Biuro w L. L.”,
z treści którego wynika, iż:

„Dnia 18 czerwca 2018 r.,
na jawnym posiedzeniu
wyjazdowym w L. L. E. Sąd
Arbitrażowy w składzie:

(...) M. P.-przewodniczący

w sprawie z wniosku
Pana T. H. z dnia
11 czerwca 2018 r.
(data pewna), dotyczącego
nadania wyrokowi z
dnia 20.02.2018r., sygn.
akt I A - 07/2018
klauzuli wykonalności
oraz jego potwierdzenia
europejskim
zaświadczeniem
egzekucyjnym, po
rozpoznaniu sprawy:
postanawia: przychylić się
w pełni do wniosku Pana
T. H. w ten sposób, że:

1. potwierdzić wyrok LA
- 07/2018 Europejskim
nakazem Egzekucyjnym,
2. uwalnia Pana T. H. z
opłaty rejestracyjnej.
3. Koszta sądowe – opłata
arbitrażowa Sąd ustalił jak
niżej:

- kwotę w wysokości
951.036,00 zł., ponosi
Skarb Państwa III RP
- Naczelnik Urzędu
Skarbowego w B. “.

Jako podstawę orzeczenia
wskazano m.in. ogólnie
unormowania Parlamentu
Europejskiego i Rady
(nie wskazując jakie),
„Ustawę Konstytucyjną z

dnia 23 kwietnia 1935 r.”, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; Konwencję o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń arbitrażowych, sporządzoną w N. 10.06.1958 r. Wskazano, że wyrok jest prawomocny „(Powaga rzeczy osądzonej) i podlega natychmiastowemu wykonaniu. Odwołano się w tym zakresie do treści Rozporządzenia (WE) NR 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych.

Nadto już w toku niniejszego postępowania przez oskarżonego i rzekomy Europejski Sąd Arbitrażowy do Prokuratury nadesłane zostały:

- wyrok Europejskiego Sądu Arbitrażowego II Wydział Zamiejscowy w L. – L. „Nr E. J. 002 (...) z dnia 06.10.2018 r. „ w sprawie zleconej z urzędu: dotyczącej stwierdzenia ważności decyzji sądowniczych wydanych przez Europejski Sąd Arbitrażowy w sprawach:

1) sygn. akt I A 07/2018, oraz

2) sygn. akt I A 07/P/2018”,

w którym zapisano, że sąd postanowił powołując się na art. 6 i 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Regulamin sądu, że zapisy zawarte w wyroku akt I A 07/2018 oraz postanowieniu akt I A 07/P/2018 muszą być egzekwowane w pełni przez polski wymiar sprawiedliwości bowiem wymaga tego prawo europejskie,

- w dniu 25.10.2018_r. do Prokuratury Rejonowej w Bartoszycach wpłynęło kolejne „postanowienie Europejskiego Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. działającego przy (...) Klubie (...), Wydział Zamiejscowy w L. L.” z dnia 22 października 2018 r. o sygn. akt I A – 67/2018 z treści którego wynika m.in., iż:

„w prawie z wniosku Prezydium Sądu (...) z urzędu

Europejski Sąd Arbitrażowy w C. Biuro w L. - L. w składzie:

M. P. - przewodniczący

Na zamkniętym posiedzeniu wyjazdowym w dniu 22.10.2018 r. w L. - Luton Działając na podstawie postanowień regulaminu (...) z wnioskiem Prezydium Sądu z dnia

19.10.2018 r. dotyczącego uchylenia wyroku o sygn. akt IA 07/2018 wydanego przez ES A z/s w L. L.:

Sąd postanowił:

1/ uchylić wyrok I A 07/2018.

UZASADNIENIE

Powyższe jest zgodne z z Regulaminem Sądu.

Pan T. H. został zwolniony z kosztów sądowych i arbitrażowych.

Zgodnie z paragrafem 5 pkt 4, Powód może być zwolniony z opłaty rejestracyjnej i arbitrażowej pod warunkiem udowodnienia trudnej sytuacji materialnej potwierdzonej zaświadczeniem oraz oświadczeniem majątkowym.

Zgodnie z paragrafem 23 pkt 6, Sąd może uchylić własny wyrok w każdym czasie w przypadku późniejszego ujawnienia okoliczności, które uniemożliwiały wydanie wyroku. Postępowanie wszczyna się na wniosek Prezydium Sądu lub Prezesa Sądu. Sąd w tej sprawie wydaje Postanowienie od którego nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Ponieważ w aktach sprawy brak jest zaświadczenia i oświadczenia o trudnej sytuacji materialnej,

dlatego też postanowiono jak na wstępie”.

Następnie oskarżony T. H. złożył wniosek datowany na dzień 22.10.2018 r. do tzw. Europejskiego Sądu Arbitrażowego z/s w L. L. z powołaniem się na art. 10 i 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Konstytucję z 23.04.1935 r. i art. 27 „Konwencji Wiedeńskiej Praw Traktatów” przeciwko Urzędowi Skarbowemu w B., Skarb Państwa o zasądzenie na jego rzecz 130 mln odszkodowania i zadośćuczynienia za wydane z naruszeniem prawa decyzje.

W toku postępowania sądowego dopuszczono z urzędu dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa. Biegli stwierdzili u oskarżonego T. H. chorobę psychiczną – zaburzenia urojeniowe. W chwili czynu miał on zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 k.k. W aktualnym stanie zdrowia może brać on udział w postępowaniu. Zachodzi w odniesieniu do niego wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego czynu zabronionego związanego z jego chorobą psychiczną. Dla

<p>zapobieżenia popełnienia przez niego takiego czynu koniecznym jest zobowiązanie go do poddania się terapii farmakologicznej.</p> <p>Konieczne jest wymuszenie u oskarżonego poprawy lekami i środkami farmakologicznymi.</p> <p>Jedynie farmakoterapia daje możliwość poprawy. Konieczne jest w odniesieniu do oskarżonego wyłącznie leczenie farmakologiczne. Biegli wykluczyli psychoterapię.</p> <p>Psychoterapia jak wskazali jest podstawową metodą leczenia zaburzeń nerwicowym, nie jest leczeniem skutecznym i wystarczającym w przy psychozie. W terapii zaburzeń urojeniowych stosuje się neuroleptyki, czyli leki przeciwpsychotyczne.</p> <p>Biegła psycholog w pisemnej i ustnej uzupełniającej opinii wysnuła tożsame wnioski.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1. 2. 3. 4.	dowody z dokumentów opinia sądowo psychiatryczna – opinia sądowo psychologiczna – wyjaśnienia oskarżonego	W ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodów z dokumentów w oparciu, o które sąd oparł ustalenia faktyczne, strony także nie podważały ich wiarygodności. Została wydana w sposób rzetelny i zgodny z zasadami wiedzy fachowej, w sposób kompleksowy i logiczny, odpowiada na postawione pytania. Stąd też Sąd w całości podzielił wpływające z tej opinii wnioski. Opinia jest jasna, logiczna wskazuje na sposób przeprowadzonego badania i w ocenie sądu zasługuje w pełni na podzielenie. W ocenie sądu oskarżony przedstawił w swoich wyjaśnieniach fakty tak jak je postrzega i odbiera, na	

		co ma wpływ stwierdzona u niego choroba. .	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego		

	umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
X	3.4. Umorzenie postępowania	I	T. H.
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach umorzenia postępowania			
Postępowanie umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. Artykuł 17 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowi, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Ustawowe uznanie, że "sprawca nie popełnia przestępstwa" wynika			

m.in. z wymienionych w Kodeksie karnym okoliczności wyłączających przestępność czynu zabronionego zarówno w charakterze przedmiotowym, **jak i wiążących się z problematyką winy**, do których zalicza się niepoczytalność sprawcy (art. 31 § 1 k.k.), która wyłącza winę.

W istocie w niniejszej sprawie chodzi o kwestię poprawnego rozumienia i stosowania art. 31 § 1 k.k. stanowiącego o wyłączeniu winy sprawcy w przypadku choroby psychicznej. W przypadku sprawcy zaburzonego psychicznie nie daje się prymatu rzeczywistym procesom myślowym następującym w umyśle sprawcy – w sensie przewidywania, planowania i kierowania swoim działaniem jak ma to miejsce w przypadku osoby zdrowej albowiem te procesy są właśnie zaburzone i to stanowi podstawę wyłączenia winy.

Nawet osoba niewyedukowana prawnie wie, że podstawą orzeczenia nie mogłaby być Konstytucja z 1935 roku, czy inne powołane akty prawne, które nie odnoszą się do postępowania arbitrażowego. Oskarżony jednak interpretuje

otaczające go fakty inaczey, dobierając sobie to co mu pasuje, na co zwrócili uwagę także lekarze psychiatrzy). Dotyczy to tak aktów prawnych jak i otrzymanyh informacji z Urzędu Skarbowego, które interpretuje np. jako zgodę na sąd polubowny. Taką także postawę reprezentował na rozprawie pytany np. o to, że rzekomy Europejski Sąd Arbitrażowy powołuje się na dany akt prawny, a z niego wynika wprost, że nie stosuje się go w sprawach arbitrażowych i skarbowych, na co oskarżony odpowiedział-tak czytałem ale są inne akty prawa międzynarodowego, które przewidują arbitraż.

Oskarżony zrealizował swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu –w okresie od 13 marca 2010 r. do dnia 14 marca 2018 r. posługując się odpisem wyroku rzekomego Europejskiego Sądu Polubownego Sądu Arbitrażowego w C. z siedzibą w L. L. z dnia 20 lutego 2018 r. o sygnaturze akt I A – 07/2018 zasądającego na rzecz T. H. odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej wysokości 130.000.000,00 złotych od Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., usiłował doprowadzić Naczelnika Urzędu Skarbowego w

B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa wielkiej wartości w kwocie 130.000.000,00 złotych, co jednak nie nastąpiło, z uwagi na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego – w postaci opisanego „orzeczenia”, nieważnego z powodu nieistnienia zapisu na sąd polubowny.

Jako okres działania oskarżonego sąd przyjął 13-14 marca 2018 r. albowiem **w dniu 14 marca 2018 roku wpłynęło do Urzędu Skarbowego w B. skierowane przez oskarżonego T. H. (...) do Naczelnika Skarbowego Urzędu Skarbowego w B. wezwanie datowane na dzień 13.03.2018 r. do załaty w terminie 3 dni kwoty 130 mln złotych na podane przez niego konto z powołaniem się na wskazany powyżej wyrok Europejskiego Sądu Arbitrażowego. Do wezwania dołączony był wyrok.**

W dniu 5 marca 2018 r. do Urzędu Skarbowego w B. wpłynęły wskazany powyżej wyrok ale jego nadawcą był rzekomy Europejski Sąd Arbitrażowy, a Naczelnik Urzędu Skarbowego w B. złożył w dniu 9 marca 2018 r. zawiadomienie

<p>do prokuratury wskazując nie tylko na brak zapisu na sąd polubowny ale na oczywistą „swoistość” wyroku i sądu, który miał go wydać.</p> <p>Biorąc pod uwagę ustalenia poczynione w sprawie, na podstawie art. 31 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na niepoczytalność T. H. w chwili czynu, który tempore criminis nie był w stanie rozpoznać znaczenia swojego czynów ani pokierować swoim postępowaniem.</p>			
	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYgniĘCIA</p>			

ZAWARTE WYROKU	W		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. ZAGADNIENIA	INNE		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Sąd nie mógł orzec wobec oskarżonego środka zabezpieczające wnioskowanego przez prokuratora w postaci terapii farmakologicznej pomimo tego, że biegli faktycznie stwierdzili w swoich opiniach, iż zachodzi w odniesieniu do T. H. wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego czynu zabronionego związanego z jego chorobą psychiczną. Dla zapobieżenia popełnienia przez niego takiego			

czynu koniecznym jest zaś poddanie go terapii farmakologicznej i orzeczenie wobec niego tego rodzaju środka zabezpieczającego.

Problem jednak w tym, że jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt IV KK 17/19 (Legalis nr 1976661) „Kodeks karny jednoznacznie wskazuje, że jedynym celem terapii orzeczonej w postaci terapii farmakologicznej jest osłabienie popędu seksualnego, a nie korygowanie zachowań podejrzanego, które z popędem tym nie mają nic wspólnego”. Istotą tego środka wyjaśnia przepis 93f § 1 k.k., który stanowi, że „sprawca, wobec którego orzeczono terapię, ma obowiązek stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce w terminach wyznaczonych przez lekarza psychiatrę, seksuologa lub terapeutę i poddania się terapii farmakologicznej zmierzającej do osłabienia popędu seksualnego, psychoterapii lub psychoedukacji w celu poprawy jego funkcjonowania w społeczeństwie”. Zatem ustawa jednoznacznie wskazuje, że jedynym celem terapii orzeczonej w postaci terapii farmakologicznej jest osłabienie popędu seksualnego, a nie

korygowanie zachowań podejrzanego, czy oskarżonego, które z popędem tym nie mają nic wspólnego.

Jedynym środkiem zabezpieczającym, który można by orzec wobec oskarżonego T. H. jest orzeczenie pobytu w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym. Zgodnie z dyspozycją art. 93g § 1 k.k. sąd orzeka pobyt w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym wobec sprawcy, co do którego umorzono postępowanie o czyn zabroniony popełniony w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1, jeżeli istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że popełni on ponownie czyn zabroniony o znacznej społecznej szkodliwości w związku z chorobą psychiczną lub upośledzeniem umysłowym. Oznacza to, że czyn już popełniony przez niego, a stanowiący asumpt do orzeczenia środka zabezpieczającego musi nosić cechę znacznej społecznej szkodliwości. Będący przedmiotem rozpoznania aktualnie czyn oskarżonego stanowiący usiłowanie nieudolne przestępstwa oszustwa w świetle przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 k.k. za taki nie można uznać.

W przypadku popełnienia w przyszłości przez

<p>oskarżonego czynu o znacznym stopniu społecznej szkodliwości w związku z jego chorobą nie można wykluczyć, że takowa potrzeba zastosowania wskazanego środka zabezpieczającego zaistnieje. Aktualnie jednak brak przesłanek ku temu.</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III II</p>	<p>Z uwagi na to, że postępowanie zostało umorzone zgodnie z art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa</p> <p>na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2018 r., poz. 1184) oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę po 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną w postępowaniu sądowym,</p>	

	powiększoną o podatek VAT w stawce 23 %.	
8. PODPIS		